

ἀγριοβούβαλο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγροβούβα-
λον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βουβάλι.

Ἀγριος βούβαλος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐκεῖ μὲ τ' ἀγροβούβαλον τοὺς δύο ζευγὰρ' ἐποίκαν
(ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀγρίου βουβάλου τοὺς δύο τοὺς ἔκαμαν
ζευγὰρι, δηλ. ἔβαλαν τὸν Ξάνθινον, περὶ οὗ ὁ λόγος, μαζί
μὲ τὸ ἀγριοβούβαλον ν' ἀποτελέσῃ ζεύγος) Τραπ.

ἀγριόβουζα ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούζα.

Ὁ τοῦ μεγαλυτέρου εἵδους χερσαῖος βάτραχος.

ἀγριοβούνι τό, ἀμάρτ. ἀγριοῦνι Κάμπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βουνί.

Ἀγριον βουνὸν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μαῦρο πουλλάκι κάεται 'ς τῆς Κάσος τ' ἀγριοῦνι,
βγάλ-λει φωνίς-σα θλιερὴ καὶ μαῦρο μοιρολόι

(κάεται = κάθεται, φωνίς-σα = φωνίτσα, θλιερὴ = θλιβερὴ)
Κάσ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριοβούν'·
Στερελλ. (Ἀκαρναν.), Ἀγροβούνι ἄγν. τόπ.

ἀγριόβουρας ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούρας.

Τὸ ἔντομον σφήξ.

ἀγριόβουρτσα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούρτσα.

Τραχεῖα, σκληρὰ ψήκτρα.

ἀγριοβραχεῖα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βραχεῖα.

Τόπος βραχώδης καὶ ἀπότομος: *Eída* ἀγριοβραχεῖς
ποῦ 'ν' ἐκεῖ! Ἀγριοβραχεῖα ποῦ 'ν' καὶ τούτῃ!

ἀγριόβρομη ἡ, Ἡπ. ἀγριόβρομ' Θεσσ. (Βελεστ.
Καλαμπάκ.) ἀγριοβρόμη Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) — Λεξ.
Περίδ. Βυζ. ἀγριόβρομος ὁ, Ἰθάκ. Κέρκ. ἀγριοβρόμος
Ζάκ. ἀγριόβρομας Κεφαλλ.

Διάφορα εἶδη τοῦ φυτοῦ βρόμης (avena) τῆς δημώδους
οἰκογενείας τῶν γεννημάτων τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστω-
δῶν (graminaceae) 1) Βρόμη ἡ γενειοφόρος (avena
barbata) Ἡπ. Θεσσ. (Βελεστ. Καλαμπάκ.) Κεφαλλ. 2)
Βρόμη ἡ ἄστατος (avena fatua), ὁ τῶν ἀρχ. βρόμος ἡ
βόρμος καὶ σιφώνιον. Συνών. ἀγριοβρόμι 2, ἀγριογέν-
νημα 2, ἀγριοσιφωνάρι, βρόμος. [**]

ἀγριοβρόμι τό, Θεσσ. (Βόλ. Λάρις.) Κέρκ. ἀγριό-
βρομο Ἀττικ. Ζάκ. Θεσσ. (Λάρις.) — Λεξ. Βερ. 133.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόβρομη.

1) Τὸ φυτὸν βρόμη ἡ ἄγονος (avena sterilis) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Ζάκ. Θεσσ. (Βόλ.
Λάρις.) Κέρκ. 2) Τὸ φυτὸν βρόμη ἡ ἄστατος (avena
fatua) Λεξ. Βερ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριό-
βρομη 2. [**]

ἀγριόβρουβα ἡ, σύνθηθ. ἀγριοβρούβα πολλαχ.
ἀγριόγρουβα Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βρούβα.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (crucife-
rae) 1) Τὸ σίναπι τὸ λευκὸν (sinapis alba) σύνθηθ.
Πβ. βρούβα. Συνών. λαψάνα, σινάπι. 2) Σισύμ-
βριον τὸ φαρμακευτικὸν (sisymbrium officinale) πολλαχ.
Πβ. πικρόχορτο, σκυλλοβρούβα. [**]

ἀγριοβρωνιά ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρωνιά,
δι' ὃ ἰδ. ἀβρωνιά.

Ὁ βαφικὸς πρὸς πορφυρᾶν βαφὴν μαλλίου καὶ μετά-
ξης λειχὴν, ροκέλλη ἡ βαφικὴ (rocella tinctoria). [**]

ἀγριοβύζι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἀγριόχορτον τοῦ γένους τῆς κρηπίδος (crepis ἢ tol-
pis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ὅμοιον πρὸς
ραδίκι, κρηπίς ἡ γραμμωτὴ (crepis virgata), χρησιμεῖον
πιθανῶς ὡς πικρὸν πρὸς ἀπογαλακτισμὸν τῶν βρεφῶν.
Ἰδ. ΠΓεννάδ. 553 καὶ ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ.
6 (1923) 223. Συνών. πικραλίδα. [**]

ἀγριογάιδαρος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Περίδ.
Βυζ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γάιδαρος.

Ὁ ὄναγρος, ὄνος ὁ ταινιόπους (asinus taeniorus).
Συνών. ἀγριονικόν.

ἀγριόγαλλος ὁ, Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κέρκ. Κεφαλλ.
Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γάλλος.

Τὰ πτηνὰ ὠτίδες (otis) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν
(grallatores), ὑποδιαίρεσις τῶν ἀλεκτοριδῶν (alectori-
dae), εἶδη ἰνδιάνου 1) Ἡ τῶν ἀρχ. ὠτίς, ὠτίς ἡ βρα-
δεῖα (otis tarda) ἔνθ' ἄν. 2) Ὤτις ἡ τέτραξ (otis
tetrax) ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριόδεανος, ἀγριόκοιττα,
ρούσσα, χαμωτίδα. [**]

ἀγριογαρίφαλα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριογαρεφαλεῖα Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο. Ὁ
μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς -εῖ ὄν. φυτῶν.

Τὸ ἄγριον γαρίφαλον.

ἀγριογαρίφαλο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγριογα-
ρούφαλο Κέρκ. κ. ἄ. ἀγριογαρόφαλο Κέρκ. κ. ἄ. — Λεξ.
Βυζ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο.

1) Ἀγριολούλουδον τῆς τάξεως τῶν καρυφυλλωδῶν
(silenaceae), ὁ διώσανθος τοῦ Θεοφρ. (Ἰστ. φυτ. 8,1,1),
διώσανθος ὁ δεινδρώδης (dianthus arboreus) καὶ διώσαν-
θος ὁ ἄοσμος (dianthus inodorus) ἔνθ' ἄν. Συνών.
ἀγριομοσκοκάρφι, καρυόφυλλο. 2) Ἀγριολού-
λουδον τοῦ γένους τοῦ χιτῶνος (tunica) ΠΓεννάδ. 1034.
[**]

ἀγριόγαττα ἡ, σύνθηθ. ἀγριόκαττα πολλαχ. ἀγριό-
κατθα Νίσυρ. ἀγριόκαττα Πελοπν. (Λακων.) ἀγρόκαττα
Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγροκάττα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν.
᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγριόγαττος ὁ, σύνθηθ. ἀγριό-
γαττους βόρ. ἰδ. ἀγριόκαττος πολλαχ. ἀγριγόκαττος Κρήτ.
ἀγριόκατθος Νίσυρ. ἀγρόκαττος Πόντ. (Τραπ.) ἀγρόκατ-
τος Κύπρ.

